

en primer pla

Guarint les conseqüències de l'avortament

■ Augmenta a l'Església l'apostolat en favor de les dones que han avortat

Gairebé 55 milions de dones avorten cada any al món. És un dels drames que més preocupa avui dia l'Església catòlica. Gairebé 55 milions de crims silenciosos que, com ha reconegut recentment Benet XVI, no només representen un atemptat contra la vida humana, sinó també un

greu «atemptat contra la pau». Davant d'aquesta dramàtica realitat, la defensa de la vida dels no nascuts ha esdevingut avui un dels reptes més urgents de l'Església. El temps de Nadal, que celebra amb goig el naixement del Déu que es fa home, confirma la seva aposta decidida en favor

de la vida, especialment d'aquella que es troba en les primeres etapes. Alhora, juntament amb la defensa del no nascut, un nou apostolat no menys important s'obre camí des de fa uns quants anys en aquest camp: l'atenció psicològica i espiritual a les dones que han avortat.

Tan antic com la mateixa Església és el seu compromís en favor de la vida. La seva passió per Déu s'ha traduït també sempre per passió per l'home, especialment pels pobres i per aquells la vida dels quals es troba més desprotegida. De manera particular, al llarg del darrer segle, l'Església s'ha abocat enèrgicament en la defensa dels no nascuts. L'augment imparable de l'avortament arreu del món, fins a assolir xifres absolutament desorbitades, ha fet que l'apostolat provida hagi esdevingut una urgència immediata. Milers d'iniciatives, projectes, manifestacions o denúncies se succeeixen actualment arreu del món per defensar un dels drets més elementals. Per activa i per passiva, els darrers Papes han condemnat explícitament l'avortament provocat, i han arribat fins i tot a qualificar-lo de «crim abominable». La indefensió de la vida en els seus primers estadis en capçalera avui l'augment arreu del món de l'anomenada cultura de la mort, les característiques principals de la qual és el menyspreu per la vida.

Víctimes també dels gairebé 55 milions d'avortaments que es produeixen anualment al món són les dones que decideixen posar fi, normalment pressionades per l'entorn, a la vida que s'obre pas al seu si. Les seqüeles que hi acostuma a deixar un avortament, ja sigui a nivell conscient o inconscient, són terribles i per molt que s'intenti silenciar-ne la gravetat, tard o d'hora surten a la llum. Com els fills que no arriben a néixer, elles també són víctimes de la cultura de la mort. La necessitat creixent d'atendre aquestes dones, el nombre de les quals augmenta any rere any, ha impulsat en els darrers anys diferents iniciatives eclesials que cerquen la seva guarició psicològica i espiritual. Es tracta d'un apostolat incipient, que fa les primeres passes, però que, malauradament, cada dia s'adverteix més necessari.

Peregrinacions per la vida

Ha estat a França, de la mà de noves comunitats com la de Sant Joan o les Benaurances, on l'apostolat en favor de les dones que han avortat s'ha escampat més en els darrers anys. El reconeixement cada vegada més gran de ferides profundes d'aquest col·lectiu ha dut religiosos i laics compromesos amb la defensa de la vida humana a implicar-se de ple en el seu acompanyament espiritual. I és que l'avortament, presentat avui dia com una cosa inofensiva i fins i tot com una ajuda per a la dona, té en realitat unes repercussions

gravíssimes en l'ordre humà i afectiu. L'anomenada síndrome postavortament, reconeguda ja per la majoria d'organismes mèdics, avui causa estralls en milions de dones arreu del món.

Especialment significatives en el procés de recuperació de les dones que han avortat són les anomenades «peregrinacions per la vida», cerimònies que coincidint amb la festa dels Sant Innocents (28 de desembre) i amb la dels Sants Arcàngels (29 de setembre) tenen lloc a diferents santuaris marians de França amb

L'avortament provoca en la dona greus conseqüències psicològiques.

L'Església ha qualificat l'avortament de «crim abominable».

l'objectiu d'afavorir la sanació espiritual d'aquestes dones. És el cas del santuari de la Medalla Miraculosa de París, el de Notre Dame de Montligeon, a la Bretanya, o el de Notre Dame de Grâces, a la Provença. Aquestes cerimònies s'acostumen a iniciar amb una marxa silenciosa pels voltants del santuari, com una forma de participar en el crit silenciós dels nens avortats. Alhora, abans o durant la marxa, sacerdots ben preparats es posen a disposició de les peregrines o dels familiars de dones que han avortat per oferir-los el sagrament de la Reconciliació. És fonamental en aquest moment l'escolta pacient i l'acollida compassiva d'unes experiències les ferides de les quals encara s'han de cicatritzar. La faceta espiritual del perdó esdevé l'element clau perquè les ferides causades per l'avortament puguin guarir-se.

La cerimònia s'acaba amb la celebració de l'Eucaristia, emmarcada en una litúrgia específica creada per a l'ocasió. S'hi inclou la meditació de la Paraula de Déu sobre la Misericòrdia, la petició del perdó dels pecats i la súplica de tota l'Església pels nens avortats i per totes les víctimes de les «ofenses contra la innocència». També es convida els participants, implicats directament o indirectament en casos d'avortament, a presentar de forma escrita el nom dels nens avortats, que es dipositen en ofrena al costat de l'altar. Com a conclusió, els participants dipositen finalment un petit ciri als peus de Maria com a signe de la vida que aquests nens ja tenen en Déu.

Associació Víctimes de l'Avortament

«Amb les dones, per les víctimes.» Aquest és el lema de l'Associació Víctimes de l'Avortament (AVA), l'única a l'Estat espanyol impulsada per dones que han avortat. Davant la manca d'alternatives i informació sobre les greus repercussions socials i personals de l'avortament, un grup de dones espanyoles que han viscut de prop aquesta experiència traumàtica, en estreta col·laboració amb advocats i professionals de diferents punts de l'Estat espanyol, van decidir el juny del 2004 crear una associació sense precedents a Espanya, en defensa dels drets i de la salut de la dona.

El seu objectiu principal és oferir assistència mèdica, psicològica i assessorament legal a dones que han patit un avortament provocat i que han estat víctimes de desinformació mèdica, manca d'alternatives o pressió social. Alhora, gairebé des de la seva creació, AVA s'ha caracteritzat per una intensa activitat mediàtica, per mostrar públicament la dramàtica realitat humana que s'amaga darrere de la majoria d'avortaments provocats. Fruit d'aquesta activitat, el maig del 2005, l'associació publicava el llibre *Yo aborté: testimonios reales de mujeres que abortaron en España*, editat per Voz de Papel. Des de l'experiència viscuda en pròpia carn, les vint protagonistes d'aquesta obra insisteixen a advertir de les greus seqüeles físiques i psicològiques que comporta un avortament provocat: augment de mortalitat, perforació uterina, pèrdua i prematuritat greu del fill següent, alteracions del desig sexual, disfuncions sexuals, ansietat, depressió greu, aïllament... El testimoni esglaiador d'aquestes dones posa també de manifest la violació dels drets a la salut i a la informació a l'Estat espanyol.

L'Associació Víctimes de l'Avortament compta amb un servei d'atenció 24 hores al telèfon 900 500 505. Més informació a www.vozvictimas.org

Cerimònia de Reconciliació al santuari de Notre Dame de Grâces.

Expansió per Catalunya

Cerimònies semblants tenen lloc actualment a països com la Gran Bretanya, el Brasil, Itàlia i Bèlgica. Malgrat la importància d'un apostolat tan necessari, encara no hi ha a l'Estat espanyol iniciatives en aquest sentit. Tot i que s'ha constatat la necessitat d'atendre les dones que han avortat, i d'aquí la creació d'algunes associacions de víctimes de l'avortament, no s'acaba de donar un impuls definitiu a l'atenció espiritual d'aquestes dones. Ni tal sols els sacerdots tenen avui una bona preparació per atendre les dones que hi arriben amb aquesta problemàtica.

Una de les màximes defensores a Catalunya d'aquest apostolat és la psicòloga catòlica Emília Ros, per a qui la sanació psicològica de la dona que ha avortat també passa necessàriament per una sanació espiritual. Aquesta convicció neix de la seva llarga experiència professional amb moltes dones que han hagut de passar per aquest tràngol, la majoria d'elles pressionades pels nòvios, marits, familiars o amics. Segons explica, un estudi recent assenyalava que més del 80% de les dones que avorten donarien a llum si tinguessin suport. «Cap dona vol avortar», assegura convençuda Ros. I en són una prova les terribles conseqüències psicològiques que tard o d'hora apareixen. «L'avortament provoca una mena de dolor que es porta dintre tota la vida —afegeix la psicòloga catalana—. Una de les conseqüències més comunes

és que les dones no s'acaben de perdonar.»

Davant d'aquesta realitat, Emília Ros, interessada des de fa anys pel tema, ha vist molt clar que el tractament psicològic no és suficient per a la sanació integral d'aquestes dones. «És imprescindible també un acompanyament espiritual que faci possible la reconciliació amb el seu fill mort, amb ella mateixa i amb Déu.» Per això des de fa un temps mira de posar-se en contacte amb metges i psicòlegs cristians amb els quals poder oferir conjuntament a les víctimes de l'avortament pro-

El dolor per la pèrdua sempre es portarà dintre.

Joan Pau II, en suport de les dones que han avortat

El difunt papa Joan Pau II va ser un dels primers pontífexs a expressar públicament la seva solidaritat vers les dones que han avortat. La seva postura, que és també la de l'Església catòlica, va quedar plasmada oficialment en una de les seves encíclics més emblemàtiques, *l'Evangelium vitae* (n. 99): «Una reflexió especial voldria tenir per a vosaltres, dones que heu recorregut a l'avortament. L'Església sap quants condicionaments poden haver influït en la vostra decisió, i no dubta que en molts casos s'ha tractat d'una decisió dolorosa i àdhuc dramàtica. Probablement la ferida encara no ha cicatritzat en el vostre interior. És veritat que allò que va passar fou i continua essent profundament injust. Amb tot, no us deixeu vèncer pel desànim i no abandoneu l'esperança. Més aviat, sapigüeu comprendre el que va passar i interpreteu-ho en la seva veritat. Si encara no ho heu fet, obriu-vos amb humilitat i confiança al penediment: el Pare de tota misericòrdia us espera per oferir-vos el seu perdó i la seva pau en el sagrament de la reconciliació. Us adonareu que res no està perdut i podreu demanar perdó també al vostre fill, que ara viu en el Senyor. Ajudades pel consell i la proximitat de persones amigues i competents, podreu estar amb el vostre dolorós testimoni entre els defensors més eloqüents del dret de tots a la vida. Per mitjà del vostre compromís per la vida, coronat eventualment amb el naixement de noves criatures i expressat amb l'acolliment i l'atenció envers el qui està més necessitat de proximitat, sereu artífexs d'una nova manera de considerar la vida de l'home.»

EMÍLIA ROS, PSICÒLOGA I PSICOTERAPEUTA

«Les dones que han avortat necessiten sobretot atenció espiritual»

—Per què creu que és tan important l'atenció que des de l'Església s'ha d'oferir a les dones que han avortat?

—Juntament amb els fills no nascuts, les mares que avorten són les principals víctimes d'una tragèdia que creix dia rere dia. És essencial comprendre fins a quin punt són profundes les ferides que han patit les persones afectades per l'avortament. És el que s'anomena clínicament síndrome postavortament (SPA). Com a psicòloga i psicoterapeuta amb molts anys d'experiència en puc donar fe. L'avortament traumatitza la dona, per molt que inicialment s'obstini a salvaguardar-ne la gravetat. A una primera etapa de pena, tristor, angoixa o culpabilitat acostumen a seguir tard o d'hora patologies més greus en forma de desordres alimentaris, atacs de pànic, ansietat, depressió, addiccions a la droga o a l'alcohol o infertilitat. Davant d'aquesta realitat dramàtica, que cada dia afecta més dones, crec que des de

l'Església no s'ha fet prou. Juntament amb els tractaments psicològics que puguin rebre en un moment o en un altre de la seva vida, aquestes dones necessiten sobretot sanació espiritual. Necessiten reconciliar-se amb el seu fill, amb elles mateixes i amb Déu. No podem quedar-nos només en la condemna de l'avortament. També hem de posar tots els mitjans per fer possible la recuperació espiritual d'aquestes dones.

—En què consistiria exactament l'«apostolat» que vostè proposa?

—Per a la seva sanació, és molt important que la mare faci ara el que llavors no va fer, és a dir, reparar, en la mesura del possible, el mal comès. En aquest sentit és fonamental deixar clar que tot i que es va matar el cos del nen, la seva ànima és immortal i que encara és a temps de tornar-li la seva dignitat. Ha de començar a tractar amb l'ànima del nen, posar-li un nom i pregar amb ell a la nit. També arribarà un moment en el qual li podrà demanar perdó i dir-li que ara sí que l'estima. El gran repte és tractar com una persona aquell que al seu si només va ser tractat com un objecte, privant-lo de la seva dignitat de criatura feta a imatge de Déu. Està comprovat que la teràpia psicològica sola no dona com a resultat la sanació emocional i psíquica de la dona que ha avortat si no s'acompanya de la reconciliació amb Déu. Per emprendre aquest procés cal un acompanyament, una veu amiga, dones formades psicològicament, espiritualment i religiosament. El colofó d'aquest procés seria la celebració d'una cerimònia de reconciliació, acompanyada de l'Eucaristia, en la línia del que a diferents llocs del món es fa sota el nom «peregrinacions per la vida».

—Quina acollida té aquesta proposta encara embrionària a Catalunya?

—De moment només m'he adreçat a alguns bisbes catalans i en gairebé tots ells he descobert un gran interès pel tema. Són conscients que hi ha poques iniciatives eclesials en aquest sentit. Hi ha un gran buit a Catalunya, i també a l'Estat espanyol, pel que fa a aquest apostolat. Alhora també estan d'acord amb mi que una teràpia realment efectiva ha d'integrar no només els aspectes biològics i psicològics, sinó també l'àmbit espiritual i de fe. De moment el meu objectiu principal és sensibilitzar sobre aquesta necessitat, desitjant que a curt o mitjà termini pugui sorgir algun projecte eclesial seriós que aposti decididament per l'atenció espiritual de les dones que han avortat. Per a elles, des de l'Església, tenim un missatge d'esperança. La reconciliació amb el seu fill, amb elles mateixes i amb Déu és possible perquè Déu, que és qui dóna la vida, sempre perdona.

cessos de sanació personal. «Hem de caminar cap a la reconciliació total», sosté. Emília Ros també considera molt necessari formar bé els futurs sacerdots en aquest camp i començar a celebrar a diferents punts de l'Estat espanyol «peregrinacions per la vida», a l'estil francès, tot i que adaptades a la idiosincràsia del lloc en el qual se celebren. Les gairebé 100.000 dones que anualment avorten a l'Estat

espanyol, el nombre de les quals no deixa d'augmentar, són la millor prova que la necessitat existeix i que és urgent. «No ens podem adormir —acaba dient Ros—, ara més que mai l'Església ha de demostrar la seva maternitat i atendre amorosament tantes i tantes dones que avui pateixen les conseqüències d'un avortament provocat.»

Samuel Gutiérrez

Vaticà

església en el món

Pau, família i diàleg interreligiós, temes prioritaris del 2006 per al Papa

■ Benet XVI fa un balanç de l'any

CIUTAT DEL VATICÀ.— Ell mateix ha indicat quins són els «seus» temes del 2006: la pau, la família i el diàleg interreligiós. Benet XVI s'ha avançat així als analistes que comenten quins han estat els àmbits prioritaris per al Papa durant l'any. El Pontífex els va anomenar en la tradicional audiència amb els membres de la cúria romana el mes de desembre per desitjar-se bon Nadal, una trobada que té lloc a la Sala Clementina del Palau Apostòlic i que reuneix cardenals, membres de la família pontifícia i personal de la cúria romana.

En el seu balanç personal, el Papa va deixar clar que es tanca un any en què «roman a la nostra memòria la profunda petja dels horrors de la guerra que ha tingut lloc al voltant de Terra Santa». També va alertar del «perill d'un enfrontament entre cultures i religions», un «perill» que, segons ell, «amença encara». Així doncs, per a Benet XVI, és clar que

«el problema de les vies per a la pau s'ha convertit en un repte de primera importància». Per al Papa, la pau passa per la trobada amb Déu: «La pau a la terra no es pot trobar sense la reconciliació amb Déu.»

En el seu balanç, llarg i en italià, el Papa també va recordar els seus quatre viatges apostòlics internacionals (Polònia, València, Baviera i Turquia). Pel que fa a Valèn-

cia i a la família, el Papa va tornar a manifestar la seva «preocupació» per les «lleis sobre les parelles de fet».

No podia oblidar-se de la seva altra preocupació, el lligam entre fe i raó, que va ser citat explícitament: «Cada vegada és més evident la urgència que té el món d'un diàleg entre fe i raó», en especial quan la «capacitat cognoscitiva de l'ésser humà, el seu domini sobre la matèria gràcies a la força del pensament, ha aconseguit progressos inimaginables» que podrien convertir-se en un «perill que amenaça la persona i el món». En aquesta línia, el Papa va dir que «la ciència ha d'acollir, de forma nova i com un repte i una oportunitat, la fe en Déu», que és «en persona» la «raó creadora» de l'univers.

El record de Turquia també va ser molt

present en el discurs del Papa als seus col·laboradors. Concretament va recordar que el viatge li va oferir l'ocasió per «manifestar també públicament el meu respecte per la religió islàmica», i va definir l'islam de manera semblant a com era l'Església catòlica abans del Concili Vaticà II: «El món musulmà es troba avui amb una tasca similar a la imposada pels cristians a partir de la II-lustració i que el Concili Vaticà II, com a fruit d'una fatigosa recerca, va traduir en solucions concretes per a l'Església catòlica.» Pel que fa a la pau, el Pontífex va insistir que aquesta es construeix des de l'interior: «Hem d'aprendre que la pau només pot existir si l'odi i l'egoisme se superen des de dins.»

Miriam Díez i Bosch

«L'Osservatore Romano» ajuda infants malalts

CIUTAT DEL VATICÀ.— El diari vaticà *L'Osservatore Romano* ha decidit donar els beneficis per la venda del diari a infants malalts. Aquesta iniciativa va tenir lloc durant els dies de Nadal i el Papa els va donar suport públicament. Benet XVI, després de resar l'*Angelus* a la plaça de sant Pere amb els fidels, va saludar el personal del diari vaticà i els va expressar la seva estima per aquest gest. Els diners han anat al departament de pediatria del Policlínic Gemelli. (M.D.B.)

Missa del Gall al Vaticà: «El senyal de Déu és la senzillesa»

CIUTAT DEL VATICÀ.— Déu no ve amb força sinó com un nen petit «inerme i que necessita el nostre ajut». És el nucli de l'homília de Benet XVI durant la Missa del Gall que va tenir lloc a l'interior de la basílica de Sant Pere del Vaticà el 24 de desembre a mitjanit. El Papa va subratllar com «el senyal de Déu és la senzillesa, el nen», i va dir que la manera de regnar de Déu és que «Ell es fa petit per nosaltres» i «no ve amb grandiositats externes». Benet XVI va dir que Déu «demana el nostre amor, per això es fa infant». El Papa va treure'n conseqüències: «S'ha fet nen perquè la Paraula estigui al nostre abast: Déu ens ensenya així a estimar els petits, a estimar els dèbils, a respectar els infants.» «L'infant de Betlem ens fa posar els ulls en tots els nens que pateixen i que són explotats al món, tant els nascuts com els no nascuts. Entre tants regals que comprem i rebem, no oblidem l'autèntic regal: donar-nos mútuament nosaltres mateixos», va exhortar el Papa. (M.D.B.)

Felicitaçió de Benet XVI per Nadal en 62 llengües

El Papa beneeix els fidels el dia de Nadal.

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha felicitat el Nadal en 62 idiomes, inclosos turc, àrab, hebreu, urdu i llatí. El dia de Nadal el Papa va començar el seu missatge amb la pregunta sobre si «encara» té un «sentit» que hi hagi un «Salvador», pregunta a la qual òbviament va respondre afirmativament. El missatge va ser retransmès per 102 canals de televisió de tot el món. El Papa, esmentant els avenços de la humanitat, va dir que encara és necessari un salvador. Després d'esmentar progressos (de la Lluna a Mart, de la comunicació a la ciència i la medicina), va dir: «Encara hi ha qui està esclavitzat, explotat i ofès en la seva dignitat, qui és víctima de l'odi racial i religiós, qui es veu impedit de professar lliurement la seva fe per intoleràncies i discriminacions.» «Hi ha qui veu el seu cos i el dels seus propis éssers estimats, especialment nens, destrossat per l'ús d'armes, pel terrorisme i per qualsevol tipus de violència.» Benet XVI va argumentar que «l'època actual postmoderna necessita potser encara més un Salvador, perquè la societat en què viu s'ha tornat més complexa i s'han fet més insidioses les amenaces per a la seva integritat personal i moral». Així doncs, «Jesucrist és també el Salvador de l'home d'avui». (M.D.B.)

Nadal explica el valor «immens» de la vida

CIUTAT DEL VATICÀ.— El protagonista del Nadal és Jesús, que ensenya el «valor immens de la vida humana». El Papa ho va explicar des del balcó del seu estudi el diumenge abans de Nadal alhora que recordava com aquests dies «ajuden a comprendre el valor de cada vida humana, des del seu primer instant fins a l'ocàs natural». El Pontífex no va esmentar en cap moment Piergiorgio Welby, el malalt de distròfia muscular italià que dos dies abans havia demanat morir i va ser desconnectat de la màquina que el mantenia en vida, tot i que amb aquesta referència a la mort natural el Papa es posicionava novament contra tot tipus d'interrupció de la vida. També el Bisbe de Roma va encomanar a la Mare de Déu les persones que viuen el Nadal en «tristesia».

D'altra banda, el dia de Sant Esteve, Benet XVI va encomanar a Maria «tots aquells que són perseguits i pateixen, de diferents formes, per testimoniar i servir l'Evangelí. Amb proximitat espiritual penso en aquells catòlics que mantenen la pròpia fidelitat a la Seu de Pere sense cedir a compromisos, molts cops al preu de grans patiments». «Tota l'Església admira aquest exemple i prega perquè tinguin la força de perseverar, sabent que les seves tribulacions són font de victòria, tot i que en el moment actual puguin semblar un fracàs.» (M.D.B.)

Benet XVI va defensar el valor de la vida.